φόρεμα ἀπὸ μπαλώματα κανομένο. Μετάξι ἐδῶ, μαλὶ πάρα πέρα, μπαμπάκι πιὸ κάτω.

Κι' ὅλ' ἀφτά, γιατὶ τὸ στημόνι του εἶνε ὁ δάσκαλος! ὁ δασκαλάκος!

Ἔτσι δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνει σωστὴ δουλειά. Γειά σου.

Ὁ πορτιέρης

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ « ΠΑΛΛΗ

Ἀξιότιμε κύριε Ἀλέξ. Πάλλη,

Διαβάζω τὴν Ἰλιάδα σου καὶ δὲν τύνε χορταίνω. Εἶναι τόσο ὄμορφα γραμμένη ποὺ θαρρεῖ κανεὶς πὼς βρίσκεται μαζὶ μὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς παλικαράδες καὶ βλέπει τοὺς θεοὺς νὰ κατεβαίνουνε στὴ γῆ ἀρματωμένοι κι ἀρπαῖ καὶ νὰ πέρνουνε μέρος στὸν πόλεμο.

Εἶναι μεγάλη ἀπόλαυση ὀρτὴ ποὺ μᾶς ἔδωκες μὲ τὴ μετάφρασή σου, σ' ὅλους τοὺς ρωμιοὺς

Τόσα κ' ἐμεῖς σὰν κάθε ἔθνος μποροῦμε νὰ διαβάζουμε τὴ Ὀμόνοια μας· ὅταν ἄδικο οἱ ξένοι νὰ τοὺς διαβάζουν κ' ἔλεοι κι μὴ μπορουμε μιλῶ γιὰ ὅσους εἶνε τὸν κ' ἐμέ' ἀγράμματοι.

Μὰ ἐτσιὰ δὲ κάνουμε πράματα δὲν εἴμαστε τάχατε κ' ἐμεῖς ἄνθρωποι; κ' ἔπρεπε νὰ στερούμαστε ἕνα τέτιο ὄμορφο κοσμοστέρνικο ποὺ τὸ θαμάζει ὁ κόσμος!

Ἴσως εἶναι πιὸ ὄμορφο στὴν ἀρχαία γλῶσσα ὅπως τὸ γράφει ὁ ἴδιος ὁ Ὅμηρος, μὰ γιὰ μένα ποὺ δὲν καταλαβαίνω γιὰ ἀπὸ κεῖνα εἶναι σὰ νὰ μὴν ὑπάρχει. Εἶχα πάει γιὰ μιὰ φορὰ μιὰ μετάφραση πλάι πλάι μὲ τὸ ἀλήθινο κείμενο, μὰ ἀτσαν ἄφοστη καὶ δὲν κατόρεσα νὰ τύνε διαβάσω.

Ἡ δική σου ἡ μετάφραση μὲ τραβᾶ, μυρίζει θυμάρι καὶ βοτανό, διαβάζω καὶ χαίρομαι, μοῦ φαίνεται σὰ νὰ σβήνουνε οἱ χιλιάδες τὰ χρόνια καὶ οἱ θεοὶ νὰ γεύνουντ' ἄγιοι, ὁ Ποσειδῶν—Ἅι Νικόλας, ὁ Ἄρης—Ἅι Γιώργης, ἡ Ἀθηνᾶ—ἡ Παναγιά μας· καὶ οἱ Ἥρωες ἄλλος μοῦ φαίνεται Μπότζαρης, ἄλλος Καραΐσκος κι' ἄλλο, Κολοκοτρώνης.

Τί ὄμορφο εἶναι τὸ δῶρο ποὺ μᾶς ἔκαμες! βλέπουμε πιὰ πὼς εἴμαστε οἱ ἴδιοι μὲ τοὺς παλιοὺς τοὺς Ἕλληνες, πὼς τὰ πολλὰ τὰ χρόνια δὲν ἄλλαξαν τὴ ῥάτσα μας, πὼς ἴσως κ' ἐμεῖς μιὰ μέρα κατορθώσουμε μεγάλα πράματα.

Δέξου παρακαλῶ τὸ σέβας μου κι ὁ θεὸς νὰ σ' ἀξιώσῃ νὰ κάμῃς κ' ἄλλα τέτια ἔργα.

Κωνσταντινούπολη 20 τοῦ Ὀχτώβρη 1904.

Ι. Π. Π.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Ἀγαπητέ μου «Νουμᾶ»

Μὲ τὸ πρῶτο φύλλο τῆς «Μεταρρύθμισης» ἐνθουσιάστηκα, μὰ μὲ τὸ δεύτερο— δὲν στὸ κρύβω, ἀπογοητεύτηκα πίκρα. Ρωμαϊκὴ ἀρρώστεια, θὰ μοῦ πεῖς, αὐτό. νὰπογοητευόμαστε εὔκολα. Σύμφωνος. Μὰ Ρωμαϊκὴ ἀρρώστεια εἶναι καὶ τἄλλο ποὺχουμε, νὰ κάνουμε τοὺς ἄλλους νὰπογοητεύουνται γρήγορα ἀπὸ λόγου μας. Τὸ ἴδιο ἔπαθε κ' ἡ καημένη ἡ «Μεταρρύθμιση». Στὸ δεύτερο φύλλο της κιόλας βγῆκε, σὰν ἄλλη «Ἑσπερινή», νὰ διαλαλήσει σὲ τρίστιχο ἄρθρο τὴν μεγάλη ἐπιτυχία της καὶ νὰ μᾶς καταστρώσει πόσες χιλιάδες φύλλα πούλησε δῶ καὶ στὶς ἐπαρχίες! Κ' ἐγὼ ὁ ἡλίθιος μόλις διάβασα τὸ πρῶτο φύλλο πίστεψα σ' ἀληθινὴ μεταρρύθμιση κ' εἶπα: Νὰ κ' ἕνα φύλλο ποὺ θὰ μᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὶς ἀηδέστατες δημοσιογραφικὲς αὐτοδιαφημίσεις!

Θὰ μαρωτήσεις, τί θέλω νὰ κάνει ἀφοῦ πούλησε τόσες χιλιάδες φύλλα. Νὰ στὸ πῶ στὴ στιγμή. Κι ἀληθινοὶ νἄτανε οἱ ἀριθμοί της, ἔπρεπε νὰ τοὺς καταπιεῖ καὶ νὰ μὴ μιλήσει καθόλου, μὰ νὰ ξακολουθήσει σεμνὰ τὸ δρόμο της, δίχως φωνὲς καὶ φούμαρα, περιμένοντας νὰ δεῖξει μ' ἔργα πὼς κατάχτησε τὴν ἐχτίμηση τοῦ κόσμου καὶ πὼς δουλεύει τίμια γιὰ νὰ μὴ γελάσει κανένα μὲ τὰ παραφουσκωμένα λόγια της.

Ἴσως ὅμως νἄχω ἄδικο σ' ὅλ' αὐτὰ καὶ νἄναι νωρὶς ἀκόμα γιὰ νὰ φανεῖ φύλλο σοβαρό, ὅπως τὸ φανταζόμαι στὸν τόπο μας! Κρίμα!..

Ὁ φίλος σου

Γ. Παρηζεριδης

ΖΗΤΩ Η ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑ!

Φίλε «Νουμᾶ»,

Μάκησε κ' ἡ φουστανέλλα τοῦ Στριφτόμπολα στὸ μνημόσυνο τοῦ Ὄθωνα κ' ἐνθουσίασε τὸν κόσμο κι ὅλοι φωνάξανε στὸ τέλος: Ζήτω ἡ φουστανέλλα!

Ἐγὼ δὲ θὰ σοῦ πῶ καὶ μὴ μὲ κατηδικάζεις. Δυστυχῶς ποὺ δὲν πῆγα καὶ στὸ Πανεπιστήμιο νὰ τὸν ἀκούσω. Καὶ λέω σὰν γιατὶ ἂν πήγαινα κι ἄκουγα νὰ τύνε ζητωκραυγάζουν τόσοι στενοβρακάτοι καὶ πλατειολογάτοι Ρωμιοί, δὲ θὰ βαστοῦσα μὰ θὰ τοὺς ἔφωναζα:

— Μπρὲ φαμφαρόνοι τί φωνάζετε, ζήτω ἡ φουστανέλλα! ἀφοῦ ὅλοι σας πέρα πέρα φοράτε εὐρωπαϊκά; Ἂν σᾶς ἐνθουσιάζει ἡ φουστανέλλα τοῦ Στριφτόμπολα, πὼς δὲν πᾶτε ὅλοι σας στὴ στιγμή, καθὼς εἴπαστε δὲ μαζεμένοι, νὰ παραγγείλετε ἀπὸ μιὰ πετία κ' ὕστερα νἀρθεῖτε νὰ τῆς φωνάξετε ζήτω; Φαμφαρόνοι! Λόγια καὶ μόνο λόγια εἴπαστε!

Αὐτὰ θὰ τοὺς ἔλεγα κι, ξέρεις, ὅταν λέει κανένας τὴν ἀλήθεια, τρώει καμιὰ φορὰ καὶ σβερκιές.

Δικός σου

Κάποιος φίλος σου

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Βλέπω τὸ φῶς ἀπ' τὸν ἀγέρα
Σ' ἕνα ξαναρι ταπεινὸ
Νὰ δέρνεται, νὰ τρεμοσβύνῃ.
Καὶ πιὸ ψηλά, πολὺ πιὸ πέρα
Τάστέρι μέσ' στὸν οὐρανὸ
Τῆ λάμψη του ἄτρεμη νὰ χύνῃ.

Φτωχὸ φανάρι, πῶς σοῦ μοιάζω
Στοῦ βίου τὸ δρόμο τὸν τραχύ,
Στὸν ἄγριο τῆς ζωῆς ἀγῶνα
Ἄστρο περήφανο, κοιτάζω
Σέσὲ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχή
Ποῦ θενὰ ζήσῃ στὸν αἰῶνα!

ΕΝΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Γιὰ τὸ μικρὸ διαγωνισμό μας τοῦ Ὀχτώβρη μᾶς σταλθήκανε λίγα πράματα κι αὐτὰ δίχως καμιὰ ἀξία.

— Γι' αὐτὸ τὸν ἀναβάλλουμε γιὰ τοῦτον τὸ μῆνα, δίνοντας σ' ὅποιον κερδίσει, ἀντὶ δέκα φρ., εἴκοσι φράγκα χρυσᾶ.

— Οἱ φίλοι ἂς ἀνασκουμπωθοῦν. Μιὰ νοστιμιὰ, πεζὴ ἢ σὲ στίχους, ὄχι παραπάνου ἀπὸ ἑξῆντα λέξες, καὶ προθεσμία ἡ τελευταία μέρα τοῦ Νοέμβρη.

— Τὴν περασμένη Κυριακὴ, στὴν Ὁμόνοια, ἕνας λοῦστρος εἶχε ξελαρυγγιαστεῖ διαλαλῶντας τὴ «Μεταρρύθμιση».

— Κάποιος τὸν πλησίασε καὶ τὸν ἐρώτησε: Μὰ γιατὶ φωνάζεις ἔτσι;

— «Ξέρεις, ἀπάντησε ὁ λοῦστρος, πρώτη μέρα εἶναι καὶ τῆς γίνεται ἡ χάρη! Ἀκὸ ἀδρεῖς, τῆνε ἐγὼ κι αὐτή!»

— Κ' ἔτσι ἔγινε. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ λοῦστρος τῆς Ὁμόνοιας εἶχε ξεχάσει τὴ «Μεταρρύθμιση».

— Ἐμεῖς πάθαμε κάτι τραγικώτερο, ἅμα πρωτοβγάλαμε τὸ «Νουμᾶ» καὶ τόνε δώσαμε στὸ Ἐθνικὸ πρακτορεῖο τοῦ κ. Τσαγγάρη.

— Ὕστερ' ἀπὸ τρία τέσσαρα φύλλα, ζητούσαμε τὸ «Νουμᾶ» ἀπὸ τοὺς λούστρους καὶ μᾶς ἔλεγαν τετρεφότυπα πὼς «ὁ Νουμᾶς ἕνα φύλλο μονάχα ἔβγαλε καὶ τὴν ἄλλη μέρα τίναξε τὰ πέταλα».

— Φανταστῆτε! Μὰ τί θὰ πεῖτε σὰ μάθετε ποὺ στέλναμε τὸ φύλλο μὲ τὸ Πρακτορεῖο στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ τέλος τοῦ μῆνα μᾶς γυρίζανε κολλαρισμένα κι ἀπείραχτα ὅσα στείλαμε, δίχως νὰ λείψει ἕνα, καὶ μᾶς ὑποχρεώνανε νὰ πληρώνουμε καὶ ταχυδρομικὰ γιὰ τὸ σύρε κ' ἔλα τῶν φύλλων;

— Οἱ «Παραδόσεις» ποὺ δημοσιεύουμε καὶ θὰ δημοσιεύουμε στὸ «Νουμᾶ», εἶνε παρμένες ἀπὸ τὸ καινούριο Ἐθνικὸ βιβλίο τοῦ καθ. κ. Ν. Πολίτη. Τὸ λέμε μιὰ γιὰ πάντα αὐτό.

— Στάλλο φύλλο θὰ δημοσιεύουμε ἕνα ζωντανὸ ἀρθράκι τοῦ κ. Καρκαβίτσα ποὺ τὸ λάβαμε μόλις χτές.

— Ὁ τίτλος τοῦ «Νεοπαλαιικοῦ» κι ὅτσι Ρωμιοὶ τὸ διαβάσουν καὶ τὸ νοιώσουν θὰ αἰσθανθοῦνε περηφάνεια γιατὶ δὲν κατάγουμε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες.

— Στὸ προχτεσινό μας γελοιογραφημα γιὰ τὸν κ. Ζὰν Μωρεὰς, ἡ φράση «Θὰ πεῖ πὼς ἡ Γαλλία κατοικιέται σήμερα μονάχα ἀπὸ Κουρούπηδες καὶ Μιχαηλίδηδες» δὲν πρέπει νἀποδοθῇ στὸν κ. Στέφανο Ρομᾶ, ἀλλὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ γραψε καὶ ὑπόγραψε τὸ γελοιογράφημα.

— Κι αὐτὸ γιὰ νὰ ἰδοῦν καθε παρεξήγηση.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ε. Νικ. Πρόκεται διορθώνεται τὸ λάθος ποὺ γίνε στὴν ἐπιγραφὴ «περὶ γλώσσης Σκιᾶς» τοῦ περασμένου φύλλου. Στὸ ἔνατο στιχάκι, στὸ τέλος, κολλᾶστε τὴν τελευταία ἀράδα ποὺ βρίσκεται στὸ ἑνδέκατο στιχάκι κ.. σας ποὺ δὲν εἶναι πολὺ δὴ ἐπιχρατεστέρα κ' ἔτσι ἔχετε τὴ σωστὴ φράση: «Νὰ ἡ διαφορὰ τῆς γλώσσας ποὺ εἶναι φυσικὴ καὶ τῆς γλώσσας ποὺ δὲν εἶναι πολὺ ἐπικρατεστέρα». Καὶ στὴ δεύτερη ἐρώτησή σας ἀπαντῶντας τὰς λέμε πὼς ὕστερ' ἀπὸ ἕνα δυὸ φύλλα τὸ πολὺ ὁ «Νουμᾶς» θὰ τυπώνεται πέρα πέρα μὲ στοιχεῖα ἐλληνικοῦργα. — κ. Κοῦν στὴν Πόλη. Ὅμορφα κι αὐτὰ καὶ μάλιστα τὸ τέταρτο, καὶ θὰ δημοσιευτοῦνε στάλλο φύλλο. Δὲ θὰ μᾶς πεῖς καὶ ποιὸ, εἶσαι; Μήπως εἶσαι σύ, Ἀλέκος — κ. Β. Ἀθ. Τὰ δυὸ πρῶτα διαλογάκια θαρροῦμε πὼς κάπου τἄχουμε διαβάσει. Δὲ μᾶς φαίνουνται πωτότυπα. Στὴν «κοινὴ γνώμη» καλὰ τὰ λές, μὰ ἡ μετάφραση τῶν ποιημάτων δὲν εἶναι καὶ τόσο καλή, μάλιστα στὴν τελευταία στροφή μ' ἐκεῖνο τὸ ἀπελπιστικὸ «σουρνῶντας». — κ. Ἐπιγραμματογλύπτην. Τὸ ἀλαμπουρνέζικο ἐπίγραμμα τοῦ ἀνδριάντα τοῦ Βαρβάκη ποὺ προτείναμε στὸ περασμένο φύλλο γιὰ μετάφραση, εἶν' αὐτό:

Βαρβακὴν παροδῖτα ὁρᾶς κλυτὸν ὄζον
ὃν μεγαν τιεσκεν κοιρανος ευρυμεδων
ρωσων ην δια ιδιοσυνην πολεμηια τ' εργα
πολλακι δυσμενεας τρεψατο μαρναμενους
πολλα δε πατρηι εηι μαλα και εσθλα τελεσσε
τωι ρ' αγαθην μνηστιν καλλιπε οισι φιλοις.

Ἐπιτηδὲς τὸ δημοσιεύουμε δίχως τόνους καὶ πνεύματα γιατὶ ἔτσι εἶναι χαραγμένο. Μονάχα νὰ προσέξετε μὴν πάρετε τὸ «μνηστιν» γιὰ μνηστήν καὶ θαρρέψετε πὼς ὁ μακαρίτης Βαρβάκης ἄφησε τὴν ἀραβωνιαστικιά του στοὺς φίλους του! Τέτιο πρᾶμα δὲν ἔγινε κι ἂς τὸ λέει ὁ, δάσκαλος ποὺ κατασκεύασε τὸ ἀνόητο αὐτὸ ἐπίγραμμα! — κ. Νεδ Τὸ «Λημαζωμα» ὄμορφο καὶ θὰ δημοσιευτεῖ στ' ἄλλο φύλλο. Στέλνε μας τέτια, μὰ συντομώτερα, ἂν μπορεῖς. Ἔχουν περισσότερο γοῦστο. — κ. Κοραῆ. Ἄδικο δὲν ἔχεις, μὰ σιγὰ σιγὰ θὰ γίνουν κι αὐτά. Ὅσο γιὰ τὸ ὁ δ ὸ ς δὲν πειράζει ποὺ δὲν τὸ γράφουμε «δρόμος» ἀφοῦ μὲ τὸ ὁ δ ὸ ς δὲν ἐννοεῖ ὁ κόσμος τὸν δ ρ ό μ ο, ἀλλὰ τόνομα τοῦ δ ρ ό μ ο υ. Σὲ ρωτᾶνε σὲ ποιὸ δ ρ ό μ ο κάθεσαι καὶ δὲν τοὺς ἀπαντᾶς στὸ «δ ρ ό μ ο τοῦ Αἰόλου» ἀλλὰ στὴν «ὁ δ ὸ Αἰόλου», γιατὶ τὸ ὁ δ ὸ ς τὸ θαρρεῖς ἕνα πρᾶμα κολλημένο, ἀναπόσπαστο, μὲ τόνομα τοῦ δρόμου σου.